

RECHTSTREEKS

VAN DE REDACTIE

Aanklikken en scrollen

Deze maand:

- 1 Van de redactie
- 2 Geestelijk groeien
- 4 Verslag Chinareis
- 6 Voortdurende groei
- 7 Over de opname van de gemeente
- 8 Het Hooglied
- 9 Reply
- 10 Tichelstenen

Het nummer van Rechtstreeks dat u nu hebt aangeklikt om er vervolgens doorheen te scrollen, is weer divers van opzet. Ik loop het even met u door. Het artikel *Geestelijk groeien* is een bewerking van een uiteenzetting door J.N. Darby over een deel van 2 Petrus 1. Daarin legt hij o.a. uit hoe de goddelijke liefde en de broederliefde met elkaar samenhangen: *'Als ik me laat leiden door de goddelijke liefde, heb ik al mijn broeders lief; ik heb hen lief omdat ze Christus toebehoren. Er is dan geen partijigheid. Ik zal meer vreugde hebben van een geestelijke broeder; maar ik zal me met mijn zwakke broeder bezighouden met een liefde die boven zijn zwakheid uitgaat'*.

In de rubriek *Van de werkvloer* treft u het laatste deel aan van het verslag van Ger en Willy de Koning van hun reis naar China in 2016. Ze hebben toen ook de Chinese muur bezocht. Naar aanleiding van dat bezoek schrijft Ger: *'Ik las 's avonds in 2 Petrus 3 over het brandend vergaan van de wereld en de werken daarop, wanneer de dag van de Heer aanbreekt, en moest denken aan de menselijke bouwwerken die we hebben gezien. Dat is wat er gebeurt met alles wat door de mens zonder God en tot eigen eer en glorie is gemaakt. (...) Zijn conclusie was dat het allemaal ijdelheid, leegheid, en najagen van wind was (Pred. 2:11). Er is geen echte en blijvende voldoening voor het hart in te vinden. Dat zie je ook aan de uitdrukking in de ogen van de Chinezen: absolute leegheid'*.

Hugo Bouter schrijft het artikel *Voortdurende groei*. Over geestelijke groei in de bedevaartspsalmen. Welke liederen en psalmen dit zijn, en welke betekenis ze voor ons in 2017 hebben, ziet u als u dit artikel gaat lezen. Ik geef alvast een citaat: *'Merkwaardig is de toevoeging: '(...) u die nacht aan nacht in het huis van de Here staat' (Ps. 134:1b). Het is nu nog nacht in deze wereld waarin wij leven (...). Maar in Gods heiligdom is het licht (...) God wordt daar gediend en geëerd door het volk dat Hij Zich ten eigendom heeft verworven. Daar is het licht, terwijl de wereld nog in het duister is gehuld'*.

Mijn WoordStudie gaat deze keer over de *Opname van de gemeente*, en met name over de snelheid daarvan. Paulus spreekt over een ondeelbaar ogenblik, een oogwenk. Wat zijn dat voor begrippen? Het artikel sluit af met de volgende opmerking: *'Hoe dan ook: het blijft een fascinerende gedachte dat bij de opname van de gemeente de lichamen van de levenden, die er jaren over hebben gedaan om te worden zoals ze op dat moment zijn, razendsnel zullen worden veranderd in een toestand waarin aan vergankelijkheid en sterfelijkheid definitief een einde is gekomen, en waarin Gods koninkrijk kan worden beërfd'*.

Ger de Koning vervolgt zijn serie over *Het Hooglied*, de hoogste taal van de liefde. Daarin merkt hij op: *'We hebben gezien dat het in dit boek in de eerste plaats gaat over de relatie tussen een man en een vrouw, en dat we hieruit lessen kunnen leren voor onze eigen relatie in het huwelijk en ook de relatie tussen een gelovige en de Heer Jezus. In beide relaties gaat het om een band die wordt gekenmerkt door de liefde. De bedoeling is dat we een liefde leren kennen die niet is gekocht of afgedwongen, maar de liefde van iemand die Zelf liefde is. Want God is liefde'*.

In de rubriek *Reply* deze keer een vraag over het tijdstip waarop men van jonge vruchtbomen in het Beloofde Land mocht eten. In zijn antwoord merkt Hugo Bouter op: *'Hier is ook een geestelijke toepassing te maken op jonge gelovigen'*. Welke? Lees dit artikel!

Ronald de Jong schrijft ten slotte over *Tichelstenen*. Hij maakt daarbij een opmerking over de politiek: *'Het zijn de tichelstenen die door mensen worden gemaakt. De politiek zegt: uit mij, door mij en voor mij. Dat is de aard van de wereld, van de democratie. Dat zijn de tichelstenen van de mensen: het idee van de mens, door de kracht van de mens, tot eer van de mens'*. Veel zegen bij het lezen gewenst! Namens de redactie, Gerard Kramer

GEESTELIJK GROEIEN

Een uitlegging van 2 Petrus 1:1-10

Een kostbaar geloof

De apostel omschrijft degenen tot wie hij zich richt in 2 Petrus als mensen die een even kostbaar geloof als hij hadden verkregen, dankzij de trouw van God¹ aan de beloften die Hij vroeger aan de vaders had gedaan. Dit is de strekking van het woord 'gerechtigheid' in dit gedeelte. Het was de trouw van de God van Israël, die Zijn volk dit geloof had geschonken dat hun zo kostbaar was. Dit geloof is de christelijke waarheid. Het geloof is hier het deel dat wij nu hebben in de dingen die God heeft geschonken en die in het christendom als waarheden zijn geopenbaard, terwijl de beloofde dingen zelf nog niet zichtbaar zijn.

Op deze manier hadden de gelovige Joden de Messias leren kennen en alles wat God in Hem had gegeven. Zo had de Heer Zelf ook gezegd: "Laat uw hart niet ontroerd worden. U gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis van Mijn Vader zijn vele woningen (...); Ik ga heen om u plaats te bereiden" (Joh. 14:1-2). Dat wil zeggen: *U hebt God niet zichtbaar bij u, maar u verheugt zich in Hem door het geloof. Zo is het ook met betrekking tot Mijzelf. Ik zal niet lichamelijk meer bij u zijn, maar u zult zich verheugen in alles wat in Mij te vinden is – gerechtigheid en alle beloften van God – door te geloven.* Op deze manier bezaten de gelovige Joden waaraan Petrus schreef, de Heer Jezus; zij hadden dit kostbare geloof ontvangen.

Gods kracht

Zoals de gewoonte was, wenste hij hun genade en vrede en hij voegde eraan toe: "in [de] kennis van God en van Jezus, onze Heer" (1:2). De kennis van God en van Jezus is het centrum en de grond van het geloof; ze voedt het geloof. Door die kennis groeit het geloof en wordt het op goddelijke wijze versterkt. Ook bewaart de kennis het geloof voor bedrieglijke voorstellingen van verleiders. Maar er is met de kennis een levende *kracht* verbonden, een goddelijke kracht in alles wat God voor de gelovigen betekent; want *Hij* wordt door deze kennis aan het geloof geopenbaard. Zijn goddelijke kracht heeft ons alles gegeven wat het leven en de godsvrucht betreft (1:3). Door de persoonlijke kennis van Hem die ons heeft geroepen, is Gods kracht beschikbaar en werkzaam in alles met betrekking tot het leven en de godsvrucht.

1) Hier is sprake van de trouw van God aan Zijn beloften. Daarom lezen wij ook over "onze God en Heiland Jezus Christus". De brief aan de Hebreeënen staat uitvoeriger stil bij het feit dat Jezus *Jahweh* is.

Het is de kennis van Hem, die ons heeft geroepen door heerlijkheid en deugd.

Zo vinden we hier dus: de roeping van God om de heerlijkheid als ons einddoel na te jagen, waarbij wij de overwinning behalen door middel van de deugd – de geestelijke kracht – over vijanden die wij onderweg ontmoeten. Het is niet de wet, zoals die werd gegeven aan een volk dat al bijeengebracht was; maar de hemelse heerlijkheid als ons doel, dat door geestelijke kracht moet worden bereikt. Bovendien hebben wij Gods kracht, die werkt naar haar eigen aard met het oog op het goddelijke leven in ons, en de godsvrucht, d.i. het dienen van God.

Hoe goed is het te weten dat het geloof gebruik kan maken van deze goddelijke kracht, die verwerkelijkt wordt in het zielenleven en die naar de heerlijkheid leidt als ons einddoel. Wat een bescherming tegen de vijand, als wij werkelijk vaststaan in het bewustzijn dat deze kracht in genade werkzaam is ten behoeve van ons. Het hart wordt ertoe gebracht de heerlijkheid als het einddoel voor ogen te hebben. En de deugd, de kracht van het geestelijk leven, wordt ontplooid op de weg naar de heerlijkheid. Gods kracht heeft ons alles geschonken wat nodig is.

Welnu, in verbinding met deze twee dingen – namelijk de heerlijkheid en de geestelijke kracht – hebben wij de grootste en kostbare beloften ontvangen. Want al de beloften in Christus worden ontvouwd óf in de heerlijkheid, óf in het leven dat naar de heerlijkheid leidt.

Door middel van deze beloften zijn wij deelgenoten geworden van de goddelijke natuur (1:4). Want de goddelijke kracht die wij verwezenlijken in ons leven en onze godsvrucht, is verbonden met de grote en kostbare beloften die óf op de heerlijkheid betrekking hebben, óf op de deugd in het leven dat naar die heerlijkheid leidt. Dat wil zeggen: de goddelijke kracht openbaart zich door ons de realiteit te laten zien van de heerlijkheid, en ons een hemelse wandel te doen leiden die kenmerkend is voor de aard van de kracht zelf. Zodoende zijn wij moreel gezien deelgenoten geworden van de goddelijke natuur, doordat Gods kracht in ons werkt en ons bepaalt bij de dingen die op goddelijke wijze geopenbaard zijn.

Wat een verheven voorrecht! Het stelt ons in staat onszelf te verheugen in God Zelf en ook in al het goede. Door de werking van Gods kracht zijn wij zo ontkomen aan het verderf dat door de begeerte in de wereld is. Want deze kracht maakt ons daarvan vrij. Het is niet alleen zo dat wij niet aan de begeerte toegeven, maar

wij zijn met *andere* dingen bezig en de werking van de boze door het vlees blijft achterwege. De begeerten waarvan wij onszelf niet konden reinigen, zijn weggenomen; de oude relatie tussen het hart en zijn gerichtheid is ten einde gekomen. Het is een werkelijke bevrijding: we zijn in dit opzicht onszelf meester en van de zonde vrijgemaakt.

Geloof en deugd

Maar het is niet genoeg om door het geloof aan de innerlijke heerschappij van de begeerten van het vlees ontkomen te zijn. Wij moeten bij het geloof – dit geloof dat de goddelijke kracht en de heerlijkheid van Christus die geopenbaard zal worden, verwerkelijkt – de deugd voegen. Dit is het eerste dat toegevoegd moet worden (1:5a). De deugd is de morele moed en kracht die moeilijkheden overwint en die het hart beheerst door de werkingen van de oude natuur te beteugelen. Het is een kracht waardoor het hart zichzelf meester is, het goede kan kiezen en het kwade verwerpen als iets waarover we de overwinning hebben behaald en dat ons onwaardig is. Dit is zeker genade; maar de apostel spreekt hier over de zaak zelf zoals die in het hart verwerkelijkt wordt, en niet over de bron ervan. Ik heb gezegd dat dit het eerste is, omdat deze morele kracht praktisch de bevrijding betekent van het kwaad en de gemeenschap met God mogelijk maakt.

Deze geestelijke kracht geeft gestalte aan al het overige, want zonder de deugd leven wij niet werkelijk met God. Kan Gods kracht zich ontwikkelen in de laksheid van het vlees? En als wij niet werkelijk met God leven – als de nieuwe natuur niet werkzaam is – is onze kennis alleen maar de opgeblazenheid van het vlees; volharding slechts een natuurlijke eigenschap, of anders huichelarij; en zo ook het overige.

Kennis en zelfbeheersing

Waar de deugd aanwezig is, is het kostbaar de kennis erbij te voegen. Dan hebben wij goddelijke wijsheid en inzicht als gids voor onze wandel; het hart wordt verruimd, geheiligd, geestelijk ontwikkeld door een diepere en meer volkomen vertrouwdheid met God, die in ons hart werkzaam is en in onze wandel gezien wordt. We worden bewaard voor verdere afdwalingen. We zijn nederig, nuchter; we weten beter waar onze schat is en wat die is, en dat al het andere alleen ijdelheid is en een hindernis. Er wordt hier dus met 'de kennis' een waarachtig kennen van God bedoeld (1:5b).

Als we zo wandelen in de kennis van God, worden het vlees, de wil en de begeerten in toom gehouden. Hun praktische kracht neemt af en ze verdwijnen als gewoonten van de ziel; ze worden niet gevoed. We zijn matig, er is *zelfbeheersing*. We geven niet toe aan de begeerten; de matigheid wordt aan de kennis toegevoegd. De apostel spreekt hier niet over de wandel als zodanig, maar over de toestand van het hart in de wandel van de gelovige. Maar toch, als iemand zich zo laat leiden en zijn wil beteugeld is, zal hij anderen geduldig verdragen. En de omstandigheden die hij moet doormaken, zal hij in alle opzichten aanvaarden in overeenstemming met Gods wil, hoe ze ook mogen zijn.

Volharding en godsvrucht

We voegen dan de *volharding* bij de zelfbeheersing (1:6). Het hart, het geestelijk leven, is dan vrij om zich te verheugen in zijn ware bestemming. Dit is een uiterst belangrijk beginsel in het leven van een christen. Wanneer het vlees op de een of andere manier werkzaam is (zelfs al is dit louter inwendig), als er ook maar iets is waarmee het geweten zich moet bezighouden, dan kan ik niet genieten van de gemeenschap met God in het licht. Want de uitwerking van het licht is zodanig dat het geweten gaat spreken. Maar wanneer er voor het geweten niets is dat niet reeds geoordeeld is in het licht, is de nieuwe mens werkzaam in relatie met God. Ik geniet van de vreugde van Zijn tegenwoordigheid, en ik verheerlijk Hem in een leven dat gekenmerkt wordt door godsvrucht. Ik geniet van de gemeenschap met God en wandel met Hem. Zo voegen we bij de volharding de *godsvrucht* (1:7a).

Broederliefde en liefde

Als het hart zo in gemeenschap met God is, strekt de liefde zich ongehinderd uit tot allen die Hem dierbaar zijn. Zij zijn immers deelgenoten van dezelfde goddelijke natuur en wekken noodzakelijkerwijs de gevoelens op van het geestelijk gemoed. Zo zien we dat de *broederliefde* zich ontplooit. Er is nog een beginsel dat alle andere eigenschappen bekroont, leidt en kenmerkt: dat is de *liefde* in eigenlijke zin (1:7b). De liefde is in haar oorsprong de natuur van God Zelf, de bron en volmaking van alle andere eigenschappen die het leven van de christen sieren.

Het onderscheid tussen liefde en broederliefde is van groot belang. Zoals we zojuist zeiden, is de liefde de bron waaruit de broederliefde ontspringt. Maar doordat ze aanwezig is in sterfelijke mensen, kan de broederliefde vermengd zijn met menselijke gevoelens zoals persoonlijke gehechtheid, of aantrekking doordat iemands karakter ons ligt. Er is niets dat zo mooi is als de genegenheid van broeders en zusters voor elkaar. Het is van het grootste belang in de gemeente dat deze gevoelens in stand worden gehouden. Maar ze kunnen gemakkelijk ontaarden en evenzo verkoelen. En als de liefde zelf, als *God* niet de allereerste plaats blijft innemen, wordt Hem de plaats ontnomen die Hem toekomt en wordt Hij buitengesloten. Daarom moet de goddelijke liefde, die de natuur van God Zelf is, de broederliefde beheersen en leiden (1:7b).

Anders laten we ons leiden door wat ons aanstaat, door ons eigen hart. Als ik me laat leiden door de goddelijke liefde, heb ik al mijn broeders lief; ik heb hen lief omdat ze Christus toebehoren. Er is dan geen partijdigheid. Ik zal meer vreugde hebben van een geestelijke broeder; maar ik zal me met mijn zwakke broeder bezighouden met een liefde die boven zijn zwakheid uitgaat en daar heel gevoelig voor is. Uit liefde tot God zal ik me met de zonde van mijn broeder bezighouden, om hem te herstellen en zo nodig te berispen. Als de goddelijke liefde werkzaam is, kan de broederliefde nooit worden verbonden met ongerechtigheid. Kortom: God wil de plaats innemen die Hem toekomt in alle relaties die we hebben.

Vervolg op pag. 12

VERSLAG CHINAREIS

Door Ger en Willy de Koning (Slot)

Beijing

Vrijdag zijn we naar Beijing gereisd. Zoals we in onze gebedsinfo hebben geschreven waren we benieuwd wat de Heer daar voor ons had. Onze verwachtingen zijn niet beschaamd. Dat begon feitelijk al direct nadat wij onze gebedsinfo hadden verstuurd. Elisabeth, een zuster uit Duitsland, die we enkele jaren eerder in het noorden hadden ontmoet, mailde dat ze ons graag wilde helpen als wij in Beijing waren, want daar woonde ze nu. Zaterdag zijn we aan het einde van de middag met haar op stap geweest.

Zaterdagmorgen kregen we eerst nog iemand op bezoek van een ogbs in Beijing ons om kennis met ons te komen maken. We hebben elkaar wat vragen gesteld om te zien of er mogelijkheden zijn daar een keer onderwijs te komen geven. We hebben de indruk gekregen dat het meer een theologische opleiding is. Op de vraag naar de toelatingsvoorwaarden werd als eerste geantwoord dat een bepaalde vooropleiding noodzakelijk is. Op vragen over geestelijke voorwaarden, zoals bekering, leven met de Heer en de motivatie van hen die de opleiding willen volgen, kregen we niet zo'n helder antwoord, althans niet zo helder als wij wensten. Na afloop van het gesprek werden uitgenodigd dinsdag de b-school te bezoeken.

Zaterdagmiddag heeft Elisabeth ons iets van het oude Peking laten zien en ons wegwijs gemaakt in de metro. Ook heeft ze ons enkele bezienswaardigheden aangeraden en verteld hoe we daar konden komen. Het was leuk om haar weer te ontmoeten.

Zondag konden we een gemeente in Beijing bezoeken. Het is een kleine, warme gemeenschap. We konden de dood van de Heer verkondigen en naar Gods Woord luisteren. Er was ook een echtpaar uit Schotland, dat net als wij voor het eerst in Beijing was. Elk jaar zijn zij rond de paasdagen twee weken in Sri Lanka om daar de gelovigen met Gods Woord te dienen. Het was een aangename kennismaking.

De Chinese muur en de verboden stad

Maandag was het prachtig weer. De lucht was blauw en de zon scheen de hele dag. De dagen ervoor en erna waren grijs vanwege de zware smog die in deze tijd van het jaar over Beijing hangt. Het was een mooie dag om echt toerist te zijn. We hebben de Chinese muur

bezoekt. Deze muur is de grootste Chinese toeristische trekpleister. We zijn met de kabelbaan naar boven gegaan en lopend weer naar beneden over de muur. Zo hebben we een piepklein stukje van de meer dan 4000 km lange muur afgelegd. Dat was voor ons ook meer dan genoeg, want het was alleen klauteren en steil afdalen. En we waren er niet alleen. Het leek wel of alle Chinezen deze dag voor een bezoek aan de muur hadden uitgekozen. Wat een drommen Chinezen met hier en daar een enkele toerist. Een leuke ervaring.

Dinsdag zijn we 's morgens naar de Verboden Stad, ook wel het Keizerlijk Paleis genoemd, geweest, met zicht op het Tiananmenplein, ook enorme toeristische trekpleisters. Het was net of alle Chinezen van gisteren nu hier waren, maar nu ook allemaal nog al hun vrienden en kennissen hadden meegenomen. Het was een zee van mensen. Ook weer een aardige ervaring.

De muur en de Verboden Stad met zijn keizerlijke verblijven (8706 kamers) zijn kunstige bouwwerken. Er gaat echter ook een enorme hoop menselijke ellende en afgoderij achter schuil. In een beschrijving staat dat de muur meer is dan een overblijfsel uit de geschiedenis. Het is een symbool van de wreedheid van het keizerlijke bewind, de inzet van talloze arbeiders, het vernuft van bouwkundigen en de menselijke drang om te bouwen voor de onsterfelijkheid. De Verboden Stad was niet bedoeld voor een sterfelijke keizer, maar voor 'de zoon van de hemel', de voorbestemde schakel tussen hemel (*yang*) en aarde (*yin*) die verantwoordelijk was voor vrede, welvaart en het ordelijke leven op aarde. De 'sterfelijke keizer' met zijn goddelijke status was een gevangene in deze stad, gevangen in het systeem dat rond zijn goddelijke persoon was opgebouwd.

Menselijke bouwwerken

Ik las 's avonds in 2 Petrus 3 over het brandend vergaan van de wereld en de werken daarop wanneer de dag van de Heer aanbreekt (2 Pet. 3:10-12) en moest denken aan de menselijke bouwwerken die we hebben gezien. Dat is wat er gebeurt met alles wat door de mens zonder God en tot eigen eer en glorie is gemaakt. Ook moest ik aan Salomo denken die in Prediker 2 beschrijft hoe hij heeft getracht enige zin in het leven te ontdekken en dat onder andere heeft proberen te vinden in het bouwen van huizen (Pred. 2:4). Zijn conclusie was dat het allemaal ijdelheid, leegheid, en najagen van wind was (Pred. 2:11). Er is geen enkele echte en blijvende

voldoening voor het hart in te vinden. Dat zie je ook aan de uitdrukking in de ogen van de Chinezen: absolute leegheid.

Hoofd en hart

Dinsdagmiddag hebben we het afgesproken bezoek aan de b-school gebracht. Er waren nu ook enkele andere mensen bij aanwezig. Door de vragen en gesprekken kregen we de indruk dat in deze opleiding meer een theologische opleiding is. De nadruk lag naar onze aanvoeling meer op het hoofd dan op het hart, meer op religie dan op relatie. Het ging meer over de opleiding dan over de Heer. Bij de ogbs die we hebben bezocht, ging het om de relatie met de Heer. Dat is in elk geval onze indruk.

Op de vraag wat ik onderwijs, heb ik hun aanbevolen mijn commentaar op de brief aan de Korintiërs te lezen. Dan weten ze wat ik leer over de gemeente van God en andere onderwerpen. De Heer en Zijn werk zijn er niet mee gediend, als blijkt dat onze doelstellingen toch niet dezelfde zijn. Het gaat om de eer van de Heer. Daar waren ze het mee eens. Ze wilden het commentaar doorlezen en dan kijken of mijn onderwijs een bijdrage is aan het doel dat hun voor ogen staat. Daarover hebben we dan nog contact.

Woensdagmiddag zijn we bij Boris geweest, die we in Wenzhou hadden ontmoet en die ons had uitgenodigd om hem te bezoeken wanneer we in Beijing zouden zijn.

Hij heeft ons zijn kantoor laten zien en enkele ruimten die hij voor zijn pastorale cursussen gebruikt. Aan het einde van de middag heeft hij ons meegenomen naar een ogbs in het noorden van Beijing. Dat deed hij niet alleen voor ons, maar ook voor zichzelf. Hij wilde kijken of hij zijn kantoor hierheen kon verplaatsen omdat de huur die hij nu moet betalen nogal hoog is.

We werden hartelijk begroet door het beheerders echtpaar, afkomstig uit Zuid-Korea. Zij zijn hier gekomen om het goede nieuws te brengen. Daarbij willen ze anderen helpen en motiveren. Er waren op dat moment ongeveer 40 oudere en jongere gelovigen aan het eten. Wij konden zo aanschuiven. Daarna hebben we iets met hen gedeeld uit het Woord. Bijna elke zin werd met een instemmend en duidelijk 'amen' ingedronken. De ruime gebouwen bieden aan 200 personen onderkomen. Wie weet, zo zei Boris, kan deze locatie worden gebruikt om leiders te onderwijzen. Daar zullen we voor bidden.

Het was een mooie afsluiting van weer een bijzondere tijd in China. Het is elke keer weer anders, rijker. We hebben ons omringd gevoeld door het gebed van velen en de verhoring ervan door de Heer ervaren. We mogen nu samen verder bidden dat de Heer Zijn Woord verder zegent.

Hartelijke groeten van verbondenheid in onze Heer, Ger en Willy de Koning

VOORTDURENDE GROEI

Over de geestelijke groei in de opgangsliederen

Uit de diepten

In de opgangsliederen of bedevaartspsalmen zien wij hoe God geleidelijk, stap voor stap, verlossing teweegbrengt voor Zijn volk. Allereerst gaat het om een *uiterlijke* verlossing uit de macht van de tegenstanders en de terugkeer naar Sion, de plaats waar God Zijn naam heeft doen wonen. Maar hiermee gaat ook een *innerlijke* verlossing gepaard, een toename in de kennis van God en van Zijn gedachten. Dat zien wij vooral in de laatste liederen, de psalmen 130 t/m 134, waarin wij ons nu willen verdiepen.

De geestelijke groei die wij hier kunnen waarnemen, valt als volgt te typeren:

1. zondebesef en vergeving (Ps. 130);
2. vrede met God (Ps. 131);
3. gemeenschap met God in Zijn woning (Ps. 132);
4. onderlinge gemeenschap in Gods huis (Ps. 133);
5. aanbidding in Gods heiligdom (Ps. 134).

Het *beginpunt* van onze geestelijke groei is het besef een verloren zondaar te zijn in het licht van de heiligheid van God. In psalm 130 horen wij iemand vanuit de diepte van de (zonde)nood tot God roepen: 'Uit de diepten roep ik tot U, o HERE' (Ps. 130:1). Wie zou voor God kunnen bestaan als Hij onze ongerechtigheden in gedachtenis zou houden en met ons zou handelen naar onze overtredingen? 'Maar bij U is vergeving'. Dat is het heerlijke antwoord op onze nood (Ps. 130:3-4). Er is vergeving te vinden bij de God die ons moet oordelen, voor Wie wij niet kunnen bestaan. Hij schenkt die vergeving om niet op grond van het verzoeningswerk van Zijn Zoon, Jezus Christus onze Heer. Wat is het praktische resultaat daarvan? Dat ik nu een kind van God ben, Hem mag dienen en voortaan mag wandelen voor Zijn aangezicht. Ik mag Hem verwachten en mijn vertrouwen volkomen op Hem stellen.

Dit leidt tot de volgende fase in onze geestelijke ontwikkeling: dat wij *vrede met God* ontvangen en verder ook in de praktijk van het leven met de *vrede van God* in ons hart de weg gaan. In psalm 131 is de dichter helemaal tot rust gekomen, zoals 'een kind dat de borst ontwend is, bij zijn moeder'. Aan al zijn verlangens is voldaan en hij is gelukkig in de HERE. Nieuwtestamenteisch gezegd: 'Wij dan, gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben vrede met God door onze Heer Jezus Christus, door Wie wij ook de toegang verkregen hebben door het geloof tot deze genade waarin wij staan, en wij roemen in de hoop op de heerlijkheid van God' (Rom. 5:1-2). Er is niets meer te wensen overgebleven.

Wij hebben vrede mét God, en bovendien vervult de vrede van God onze harten en gedachten (Fil. 4:7).

In het heiligdom

Het grote heil dat ons ten deel is gevallen, heeft echter niet alleen persónlijke maar ook gemeenschappelijke gevolgen. Het is een belangrijk moment in onze geestelijke groei, als wij oog hiervoor krijgen. Op de leer van de rechtvaardiging van de zondaar in de brief aan de Romeinen volgt dan ook in het Nieuwe Testament het punt van de gemeenschappelijke verantwoordelijkheid als leden van Gods Gemeente hier op aarde, en wel in de brieven aan de Korintiërs.

Welnu, dit aspect van het heil wordt in type voorgesteld in psalm 132. God woont op aarde te midden van Zijn verlost en Hij vindt daar Zijn rustplaats: 'Sta op, HERE, ga naar Uw rustplaats, U en de ark van Uw macht' (Ps. 132:8). Wij vinden dus niet alleen rust in Hem, zoals wij in de vorige psalm zagen, maar God vindt ook een plaats van rust te midden van hen die Hem toebehoren. Die plek voor Hem mogen en moeten wij Hem in de praktijk van het gemeentelven bereiden, want dit onderwerp wordt hier belicht vanuit het oogpunt van onze *verantwoordelijkheid!* Zoals David en het volk de ark van het verbond een ereplaats gaven op de berg Sion, zo moeten wij Christus de plaats geven die Hem toekomt in het midden van de Zijnen. Dat is onze plicht als gelovigen. En dan hangt de verdere zegen ook af van onze gehoorzaamheid aan Gods geopenbaarde wil, hoewel de verkiezende genade de grondslag is van ons heil (Ps. 132:12-18). Zo genieten wij de gemeenschap met God in Zijn woning hier op aarde.

Als gevolg hiervan - en dat is het punt dat in psalm 133 aan de orde komt - zullen wij ook volharden in de onderlinge gemeenschap en als broeders en zusters samenwonen. Wij vormen dan samen een priesterlijke familie, die van *boven* wordt gezegend. Hiervoor gebruikt de dichter het beeld van de *zalfolie*, die vanaf het hoofd van de hogepriester neerdaalde tot op de zoom van zijn kleren (Ps. 133:2). Zo ontvangen wij van Christus - ons Hoofd in de hemel, de Hogepriester van onze belijdenis - de zalving met de Heilige Geest. De verhoogde Heer heeft Zijn Geest uitgestort over de Gemeente. Vervolgens wordt deze hemelse zegen voorgesteld door middel van de *dauw* van de Hermon, die neerdaalt op de bergen van Sion (Ps. 133:3). Hoe dor zou ons geloofsleven zijn zonder de verfrissende, levendmakende werking van de Geest!

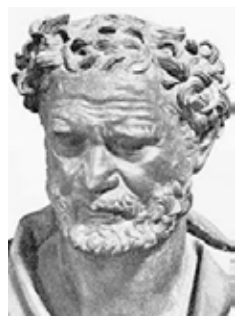
Vervolg op pag. 12

OVER DE OPNAME VAN DE GEMEENTE

Hoe snel zal de opname van de gemeente verlopen? Of beter gezegd: in hoe weinig tijd zal de verandering van de levenden zich straks bij de opname voltrekken? In 1 Korintiërs 15:52 schrijft Paulus dat dit zal plaatsvinden 'in een ondeelbaar [ogenblik], in een oogwenk'. We gaan in deze WoordStudie beide aanduidingen aan een nader onderzoek onderwerpen.

In een ondeelbaar [ogenblik]

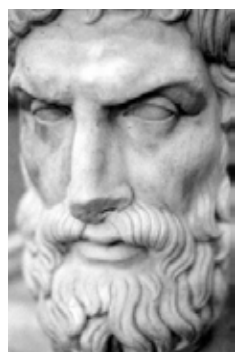
Er staat letterlijk *en atomooi*, oftewel 'in een atoom'. Het Griekse woord *atomos* betekent letterlijk 'onsnijdbaar', vandaar 'ondeelbaar'. Oorspronkelijk werd dit woord

Democritus

gebruikt door een bepaalde groep Griekse natuurfilosofen, die men wel als de 'atomisten' aanduidt. De belangrijkste was Democritus van Abdera (460-370 v. Chr.), die ervan uitging dat de werkelijkheid bestaat uit een oneindig aantal *atomen*, d.w.z. ondeelbare stofdeeltjes, die eeuwig en onveranderlijk zijn, maar te klein om door onze zintuigen te worden waargenomen. Zij bezitten soliditeit, massa en uitgebreidheid.

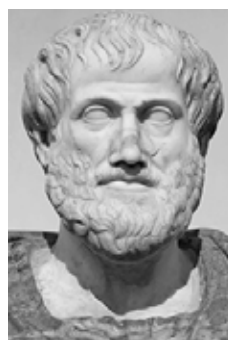
Zij verschillen onderling in vorm (als de letters A en N), oriëntatie (als N en Z) en ordening (als AN en NA). De atomen bewegen zich eeuwig en rechtlijnig in de lege ruimte. Via de atoomtheorie verklaarden de atomisten op een ingenieuze manier het schijnbaar ontstaan en vergaan van alle zichtbare en onzichtbare verschijnselen als het tijdelijk samengaan en uiteengaan van eeuwige atomen.

Epicurus

Later heeft Epicurus (341-270 v. Chr.) de theorie verder uitgebouwd, en gesteld dat de atomen ook een minimale zijwaartse beweging moeten kunnen maken – anders zouden er immers nooit botsingen en klontering van zulke atomen kunnen ontstaan. Volgens hem bestaan er ook gladde en ronde atomen, dat zijn de zielsatomen. Sterven is een ontbonden worden in atomen: het individu houdt bij de dood op te bestaan, en de atomen beginnen weer aan hun eeuwige zwerftocht¹.

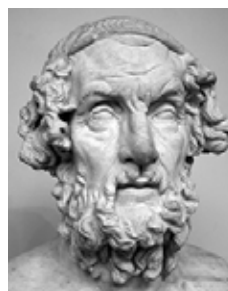
1) Voor de feitelijke informatie over de antieke atoomtheorie baseer ik mij op E. de Strycker, *Beknopte geschiedenis van de Antieke Filosofie*, Antwerpen 1967, pp. 50-52, 126, 173, en op

Aristoteles

De filosoof Aristoteles (384-322 v. Chr.) was voorafgaand aan Paulus de eerste die de term *atomos* daarnaast ook gebruikte voor een heel kleine, ondeelbare *tijdseenheid*. Het is dat gebruik van het woord dat we terugvinden bij Paulus in de geciteerde schriftplaats. Vandaar de vertaling 'ogenblik' of 'ondeelbaar' [ogenblik]. Het gaat dus om een oneindig kort moment. Het woord wordt alleen hier gebruikt.

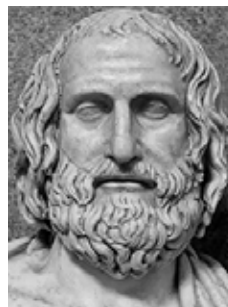
In een oogwenk

Homerus

De woordgroep 'in een oogwenk' (Gr. *en ripei oftalmou*), die daar direct op volgt, betekent volgens sommigen letterlijk 'in [het] werpen van een oog', d.i. het werpen van de blik van het oog ergens op. Ook dat gaat heel snel. Het Gr. woord *ripè* komt al voor bij Homerus (midden 9e eeuw), en betekent daar allereerst 'worp', vandaar 'vaart', 'druk', 'aandrang', 'geweld'. Euripides gebruikt het (voor 414 v. Chr.) als

eerste om snelheid aan te duiden, en wel van iemands voeten. Anderen gebruiken het voor het slaan met een vin of een vleugel.

Euripides

Daarom denk ik dat Paulus het niet zozeer gebruikt voor het werpen van een figuurlijke blik, als wel voor het knippen met een letterlijk oog, in aansluiting op de auteurs die over een vin of een vleugel, over letterlijke lichaamsdelen dus, schrijven. Hoe dan ook: het blijft een fascinerende gedachte dat bij de opname van de gemeente de lichamen van de levenden, die er jaren over hebben gedaan om

te worden zoals ze op dat moment zijn, razendsnel zullen worden veranderd in een toestand waarin aan vergankelijkheid en sterfelijkheid definitief een einde is gekomen, en waarin Gods koninkrijk kan worden beërfd.

G.S. Kirk & J.E. Raven, *The Presocratic Philosophers*, Cambridge 1971, pp. 400-420.

HET HOOGLIED

De hoogste taal van de liefde

‘Op mijn bed zocht ik in de nachten Hem Die ik innig liefheb. Ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet. [Ik dacht:] Laat ik toch opstaan en in de stad rondtrekken, door de straten en over de pleinen, Hem zoeken, Die ik innig liefheb. Ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet’ (Hoogl. 3:1-2).

Zoeken en niet vinden

We hebben gezien dat het in dit boek in de eerste plaats gaat over de relatie tussen een man en een vrouw, en dat we hieruit lessen kunnen leren voor onze eigen relatie in het huwelijk en ook de relatie tussen een gelovige en de Heer Jezus. In beide relaties gaat het om een band die wordt gekenmerkt door de liefde. De bedoeling is dat we een liefde leren kennen die niet is gekocht of afgedwongen, maar de liefde van Iemand die Zelf liefde is. Want God is liefde.

Wij zijn alleen in staat om lief te hebben als we deze liefde hebben ontvangen (1 Joh. 4:19). Als er geen relatie met God en met de Heer Jezus is, is het onmogelijk om lief te hebben. We vinden in deze liefdesgeschiedenis aanwijzingen voor onze persoonlijke relatie met de Heer Jezus, en welke storende elementen er zijn waardoor we Zijn liefde niet kunnen genieten. In de liefdesgeschiedenis zijn we terechtgekomen in een situatie dat er in de verhouding tussen bruid en bruidegom een verwijdering is gekomen. Dat ligt niet aan de bruidegom, maar aan de bruid. Haar liefde is niet meer zo vurig. Misschien geeft vers 1 wel een aanwijzing waardoor dat komt. De bruid heeft zich teruggetrokken en haar rust gezocht. Ze ligt op bed, op haar eigen bed, *“mijn bed”*, dat spreekt van gemakzucht.

Het leven van een gelovige kan wel eens teleurstellingen opleveren. Er kunnen problemen zijn, waarvoor een oplossing is gezocht maar niet is gevonden. Teleurgesteld in de Heer trekt iemand zich dan terug, zoals ook de bruid zich heeft teruggetrokken. Al kan er dan zelfs een bepaalde onverschilligheid optreden, het laat de Heer Jezus *niet* onverschillig. Hij wil ons leven vullen met Zijn aanwezigheid en rust geven.

De pogingen van de bruidegom om de liefde van de bruid weer op te wekken lijken toch niet tevergeefs te zijn, hoewel ze hem eerder (vgl. Hoogl. 2:17) had weggestuurd. In de nacht voelt ze het gemis aan hem. Ze begint hem te zoeken. Om weer in iemands leven te komen gebruikt de Heer Jezus situaties waarin iemand

alleen is. Ik sprak eens met een groep jongeren over het evangelie. De reacties zijn dan anders dan wanneer je iemand alleen spreekt. Ze erkennen dat ze 's avonds, als ze alleen op hun bed liggen, niet meer zo'n grote mond hebben. Je denkt dan na over je leven. Het kan het begin van een zoektocht zijn naar de zin van het leven. God kan *“in de sluimer op de slaappleaats”* tot iemand spreken (Job 33:14-15).

Dan komt de bruid tot het besluit om op te staan. Daar begint elke ware bekering mee. We zien dat bij de jongste zoon in de gelijkenis die de Heer Jezus vertelt. Als hij bij de varkens is, komt hij tot zichzelf en zegt: *“Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan”*. Dan staat hij op en gaat naar zijn vader (Luc. 15:18, 20). Zo moeten wij als gelovigen soms ook een beslissing nemen om iets in ons leven dat afstand heeft gebracht tussen de Heer en ons krachtdadig aan te pakken. Zo staat hier de bruid op en trekt in de stad rond, door de straten en over de pleinen, op zoek naar hem die zij innig liefheeft. Maar ook in de stad vindt ze hem niet.

Ze heeft gezocht en hem niet gevonden. Het staat er twee keer: aan het eind van vers 1, als ze hem op haar bed heeft gezocht, en aan het eind van vers 2, nadat ze hem in de stad heeft gezocht. Heeft de Heer Jezus niet gezegd: *“Zoekt en u zult vinden”* en *“ieder (...) die zoekt, vindt”* (Matt. 7:7-8)? Jazeker, maar Hij zegt er nog bij dat er moet worden *geklopt*, en dat dan zal worden opgedaan. Daarmee wijst Hij erop dat er met volharding moet worden gezocht. We moeten niet opgeven als we Hem niet direct vinden.

Het is goed dat we op zoek gaan naar een herstel van de relatie met de Heer Jezus, als we de omgang met Hem missen. Onze speurtocht zal echter tevergeefs zijn, als we op de verkeerde plaatsen zoeken. We vinden Hem niet, als we ons gemak ervan nemen. We vinden Hem ook niet in de wereld, waarvan de stad een beeld is. De stad spreekt van de samenleving van mensen. Steden zijn gevormd om een samenleving zonder God te vestigen. Kaïn was de eerste stedenbouwer (Gen. 4:17). Als er afstand is gekomen tussen ons en de Heer Jezus, als er ontevredenheid is, dan hebben we geen goed zicht meer op Zijn verblijfplaats.

Er is in de Bijbel sprake van een zekere Demas. Hij was eerst een toegewijde gelovige. Paulus noemt hem als een van zijn medewerkers (Kol. 4:14; Filemon:24). Dan lijkt er een moment gekomen te zijn dat er een verwijdering is ontstaan tussen Demas en de Heer Jezus.

Zijn liefde voor de Heer is verkoeld. Demas verlaat het gezelschap van Paulus en vertrekt naar de stad. Paulus moet met verdriet over hem schrijven: *“Demas heeft mij verlaten, daar hij de tegenwoordige eeuw heeft lief gekregen, en is naar Tessalonica gereisd”* (2 Tim. 4:10). Er staat niet dat Demas niet langer een christen was en de Heer openlijk vaarwel had gezegd. Misschien heeft hij wel een eerbaar beroep gekozen, dat hem echter helemaal in beslag heeft genomen. Hij is naar Tessalonica gereisd, waar een gezonde gemeente was. Alleen ging zijn belangstelling niet hiernaar uit. Hij zocht daar de wereld en niet de broeders en zusters.

De wereld oefent vooral op jonge gelovigen een sterke aantrekkingskracht uit. Johannes waarschuwt vooral hen als hij zegt: *“Hebt de wereld niet lief, noch wat in de wereld is. Als iemand de wereld liefheeft, is de liefde van de Vader niet in hem”* (1 Joh. 2:15). De wereld bestaat niet alleen uit allerlei vormen van losbandigheid, van lusten en begeerten. Het is de wereld zoals die geworden is door de zondeval, waar mensen de dienst uitmaken die leven zonder met God rekening te houden. Dat betreft ook de hardwerkende mensen, die carrière maken of ontdekkingen doen die de kwaliteit van leven verbeteren. Zij krijgen veel aanzien. Als God er echter geen plaats in heeft, is het ‘de wereld’.

Hugo Bouter

REPLY

Respect voor de schepping

‘Wanneer u in het land komt en allerlei vruchtbomen plant, moet u de vruchten ervan als verboden beschouwen. Drie jaar lang zullen ze voor u verboden zijn, er mag niet van gegeten worden. Maar in het vierde jaar zullen alle vruchten ervan heilig zijn, tot lofzegging voor de HERE. En in het vijfde jaar mag u de vruchten ervan eten om de opbrengst ervan voor u te vermeerderen. Ik ben de HERE, uw God’ (Lev. 19:23-25).

Vraag

Waarom was het drie jaar lang verboden van jonge vruchtbomen in het Beloofde Land te eten?

Antwoord

In de hof van Eden aten Adam en Eva van de verboden vrucht van de boom van de kennis van goed en kwaad. We weten welke gevolgen dit had. Van alle overige bomen in de hof mochten zij vrij eten. Op de zesde dag, de dag waarop het eerste mensenpaar werd gevormd, deed de HERE God allerlei bomen uit de aardbodem opkomen met zaaddragende boomvruchten, die tot voedsel dienden voor de mens (Gen. 1:26-29). De bomen hadden dus ook een schijnbare ouderdom, evenals Adam en Eva zelf, en de vruchten ervan waren direct geschikt voor consumptie. Dat was *voordat* de aardbodem werd vervloekt vanwege de zonde van de mens.

In het boek Leviticus gaat het om een heel andere situatie. Hier zien we hoe de Israëlieten in het Beloofde Land met respect moesten omgaan met de schepping en met de aarde. De zorg voor jonge vruchtbomen leidde ertoe dat men niet te snel profiteerde van de opbrengst van het land, en de nodige tijd inruimde voor de groei van de bomen. We zien dat ook later met betrekking tot het

land zelf. Doordat men de grond niet de nodige rust gaf in het zevende jaar en dus te intensief gebruikte, kreeg het land later in de ballingschap al zijn sabbatsjaren vergoed.

Drie jaar lang was het niet toegestaan te eten van de jonge aanplant. Letterlijk staat er dat ze de vrucht ervan als ‘onbesneden’ moesten beschouwen. In het vierde jaar waren alle vruchten bestemd tot eerstelingen voor de HERE, die in feite de Eigenaar van het land was. Ze werden voor Hem geheiligd en waren tot lof van Zijn grote naam. De Israëlieten waren immers vreemdelingen en bijwoners bij *Hem*. Pas in het vijfde jaar mochten zijzelf vrij eten van de vrucht van de bomen die zij hadden geplant. Zij waren niet meer dan rentmeesters van alle goede dingen die de HERE God ter beschikking stelde in het land van Zijn belofte. Dit voorschrift getuigt allereerst van respect voor de schepping, en eerbied voor de goede Gever van alle gaven (Jak. 1:17). Het waarschuwt voor misbruik.

Hier is ook een geestelijke toepassing te maken op jonge gelovigen, die ook te vergelijken zijn met vruchtbomen, geplant aan waterbeken. Wij moeten hen niet overvragen en overbelasten, maar de tijd geven voor geestelijke groei en geestelijke rijpheid. Als zij in Christus geworteld en gegrond zijn, zullen zij hun vrucht geven op hun tijd (Ps. 1:3; Kol. 2:7). En de geestelijke vrucht die zij dragen, de vrucht van de Geest in hun leven, in gelijkvormigheid aan Christus, is in de eerste plaats bestemd voor God Zelf (vgl. Rom. 7:4). Daarna zullen ook hun medegelovigen, met name zij die zorg en aandacht aan deze jonge mensen hebben besteed en hun geestelijke groei mede mogelijk hebben gemaakt, kunnen genieten van de goede vruchten die zij dragen.

TICHELSTENEN

“Welaan, laten wij tichelen maken en die goed bakken. En de tichel diende hun tot steen en het asfalt diende hun tot leem” (Gen. 11:3).

Misschien mag ik iets zeggen over het gebruik van stenen? Ik weet niet hoe het in uw tuin is, maar wanneer ik in de tuin werk kom ik nogal eens stenen tegen. Wij hebben er hier en daar nog flink wat liggen die we eigenlijk weg willen hebben. Van deze obstakels liggen er flink wat. Dat zijn stenen die gewoon in de natuur aanwezig zijn. En ik moest over zulke stenen nadenken. U heeft waarschijnlijk het nodige gehoord wat er in de wereld te doen is. Bijvoorbeeld over de zogenaamde Brexit, en een Europese Unie die uit elkaar lijkt te vallen. En weet u: het heeft allemaal te maken met stenen. Laten we iets lezen uit Genesis 11:3.

Daar lezen we iets wat van ons afkomstig is: *“En zij zeiden tot elkaar: Welaan, laten wij tichelen maken en die goed bakken. En de tichel diende hun tot steen en het asfalt diende hun tot leem. Ook zeiden zij: Welaan, laten wij ons een stad bouwen met een toren, waarvan de top tot de hemel reikt, en laten wij ons een naam maken, opdat wij niet over de gehele aarde verstrooid worden” (Gen. 11:3-4).*

Menselijke stenen

Wij maken stenen. Ik heb een idee, het komt van mij, ik maak iets van steen en het komt op het conto van mijn eer, mijn naam. Dat is wat de wereld is. Dat is Europa, dat is de wereld waarin wij leven. Dat is de aard van de politiek. En het is duizend jaar na deze geschiedenis in Babel nog niet veel anders, want dan zegt de koning van Babel: *“Is dit niet het grote Babel, dat ik gebouwd heb tot een koninklijke woonstede door de sterkte van mijn macht en tot eer van mijn majesteit?” (Dan. 4:30).* De strekking is nog steeds hetzelfde.

Het zijn de tichelstenen die door mensen worden gemaakt. De politiek zegt: *uit mij, door mij en voor mij.* Dat is de aard van de wereld, van de democratie. Dat zijn de tichelstenen van de mensen: het idee van de mens, door de kracht van de mens, tot eer van de mens. Het principe van regering is, zoals Abraham Lincoln het zei: ‘Of the people, by the people, for the people’.¹ Dat is de wereld en zijn menselijk streven.

Maar zo behoort het bij ons niet te zijn. Niet uit mij, en niet door mij, en niet voor mijzelf. Wij mogen weten uit Romeinen 11:32: *“Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen.”* Als iets uit eigen kracht is, dan

1) Dat is: ‘van de mens, door de mens, voor de mens’. Volledige quote: ‘Government of the people, by the people, for the people, shall not perish from the earth’, uit ‘the Gettysburg Address’ (Bron: [Wikipedia](#))

valt het uit elkaar. En dat is wat er gebeurt wanneer de mens iets maakt. Het idee van de mens, de kracht van de mens, het is allemaal vergankelijk.

Harde stenen

Na het Babylonische rijk kwam het rijk van de Meden en Perzen, maar die handelden iets dommer. Die zeiden namelijk: Als je een wet maakt, kun je die nooit meer veranderen. Dat betekent: Je neemt een dom besluit, dat maak je tot wet en vervolgens wordt je geregeerd door je eigen dommigheid. Daardoor kwam Daniël in de leeuwenkuil, en in het boek Esther lezen we er ook van. Dat is de wet van Meden en Perzen. Zoiets hebben we in de afgelopen tijd gezien. Je houdt een referendum en je kunt niet meer terug. Zo moet je deze menselijke stenen, deze menselijke ideeën, bekijken.

Maar waar moeten wij naartoe? Wij moeten naar de Heere Jezus, het Woord van God, de eeuwige Waarheid. We lezen nog een kort gedeelte over een steen. Geen menselijke, maar een natuurlijke steen. Hierover lezen we in Genesis 28: *“Jakob nu vertrok uit Berseba en ging naar Haran. Hij bereikte de plaats waar hij overnachtte, want de zon was ondergegaan. Hij nam één van de stenen van die plaats, maakte daar zijn hoofdkussen van, en legde zich op die plaats te slapen” (vs. 10).* Jakob had die steen niet zelf gemaakt, maar had hem daar had gevonden.

Warme stenen

Toen de operatie Desert Storm aan de gang was, waren daar een heleboel soldaten in de woestijn. Er zijn toen ‘s nachts soldaten omgekomen. Niet tijdens gevechten. Maar omdat er in de woestijn overdag een enorme hitte is, en ‘s nachts een enorme kou. Zo koud dat je er kunt bevriezen. Want zand houdt geen warmte vast. Mensen die aan de kust wonen waar strand is, weten dat als geen ander. Als de zon schijnt op het strand dan is het zand soms zo heet dat je er bijna niet op kunt lopen, maar als de zon even weg is, dán is het zand ook zo weer afgekoeld. Zo is het ook in een woestijn heel gauw koud. Maar grote stenen houden de warmte lang vast. Het afkoelende oppervlak van een steen is relatief veel kleiner dan dat van een zandkorrel. Dus deze blijven veel langer warm.

Jakob ging dus niet liggen op die steen, omdat dit zo lekker lag. Een steen ligt helemaal niet lekker. Wij liggen ‘s nachts niet op een steen. Maar Jakob wist, dat als hij

niet op die steen ging liggen met zijn hoofd, hij dood zou kunnen gaan. Hij zou het niet overleven in de woestijn. Hij had een steen nodig. Niet een steen door mensen gemaakt, maar een steen door God beschikt.

Levende stenen

En die hebben wij ook nodig. Wij hebben de Heer Jezus nodig, zoals we lezen in 1 Petrus 2: "(...) tot Wie u komt, tot een levende steen, door mensen wel verworpen (...). Door mensen wel verworpen, want die wilden hun eigen steen bouwen (...); maar bij God uitverkoren en kostbaar, en u wordt ook zelf als levende stenen gebouwd, als een geestelijk huis tot een heilig priesterdom". Wij naderen tot de Heer Jezus, de levende Steen. En wij worden ook zelf als levende stenen opgebouwd.

Dode stenen

Bij intocht van de Heer in Jeruzalem lezen we: "Toen Hij nu de helling van de Olijfberg al naderde, begon de hele massa van de discipelen met blijdschap God te prijzen met luider stem voor alle krachtige daden die zij hadden gezien, en zeiden: Gezegend Hij die komt, de koning, in de naam van de Heer! In de hemel vrede en heerlijkheid in de hoogste hemelen. En sommigen van de farizeeën uit de menigte zeiden tot Hem: Meester, bestraf uw discipelen! En Hij antwoordde en zei: Ik zeg u, als dezen zwijgen, zullen de **stenen** roepen" (Luc. 19:37-40).

Er lagen daar dode stenen aan de kant van de weg. Maar de Heer Jezus sprak, en ze zijn als het ware gaan *roepen*. Wij waren die dode stenen en zijn levend geworden. En wij zijn gaan roepen, zoals er staat: "U echter bent een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilige natie, een volk tot een eigendom, opdat u de deugden verkondigt van Hem die u uit [de] duisternis heeft geroepen tot zijn wonderbaar licht, u die vroeger geen volk was, maar nu Gods volk bent, die aan geen barmhartigheid deel had, maar nu barmhartigheid hebt verkregen" (1 Petr. 2:9-10).

Wat zijn wij gelukkig en bevoorrecht dat wij tot de levende Steen mochten naderen, die ons gered heeft. Wij zouden zoals die soldaten in de nacht gestorven zijn, als wij die levende Steen niet hadden. Maar zoals Jakob overleefde in de nacht door middel van een steen, zo leven wij door Hem, de levende Steen.

Laten wij het doel vasthouden, dat wij Zijn deugden mogen verkondigen. Soms kan het je zo overweldigen, wanneer je kijkt naar de Heere Jezus, dat je sprakeloos wordt. Je hebt geen woorden meer die kunnen uitdrukken wat je ervaart. Want alles aan Hem is zo wonderbaar en zo mooi, dat wij geen woorden kunnen vinden. Laten we dan maar zwijgen. Want alles wat we er dan aan toevoegen is te weinig of te klein; maar aan de andere kant mogen wij de deugden van Hem verkondigen, in alle zwakheid. Alles wat we van Hem hebben gekregen, dat mogen we vertellen. Aan de Vader, en aan elkaar.

Broederliefde te tonen op een manier die de eisen van God uitsluit, is God Zelf buitensluiten – met het doel onze eigen wensen te bevredigen. De goddelijke liefde, die werkt in overeenstemming met de natuur, het karakter en de wil van God, behoort onze hele wandel te leiden en te kenmerken en dient gezag te hebben over alles wat ons hart beweegt. Anders kan de broederliefde alleen maar de mens op de plaats van God stellen. De goddelijke liefde is de band van de volmaaktheid (Kol. 3:14). Want God, die liefde is, werkt in ons. Hij is Degene die alles bestuurt wat er in het hart omgaat.

Welnu, als deze dingen bij ons zijn, zal de kennis van onze Heer Jezus Christus in ons hart niet onvruchtbaar zijn (1:8). Als deze dingen echter ontbreken, zijn we blind; we kunnen niet ver zien in de dingen van God. Ons gezichtsveld wordt verkleind, de blik wordt beperkt door de bekrompenheid van een hart dat door eigen wil wordt geleid en door eigen begeerten afdwaalt. We vergeten dat we gereinigd zijn van onze vroegere zonden (1:9). We verliezen de plaats uit het oog die het christendom ons heeft gegeven. In deze toestand te verkeren, betekent niet dat iemand zijn zekerheid kwijt is. Maar hij vergeet wat de ware christelijke belijdenis is waartoe hij is gebracht: heiligheid in tegenstelling tot de wegen van de wereld. Daarom moeten we ons beijveren een helder en krachtig bewustzijn van onze verkiezing te hebben, opdat we in geestelijke vrijheid wandelen.

Dit alles leidt tot het *hoogtepunt* van onze geestelijke groei in psalm 134, namelijk dat wij als aanbidders tot God naderen in het heiligdom met offeranden van lof en dank. Wanneer wij als een familie van 'priesters' zo rijk door God zijn gezegend, zouden wij dan niet tot Hem komen om Hem de offers aan te bieden waarin Hij een welbehagen heeft? En met dit doel is Christus Zelf ook in ons midden en stemt Hij de lofzang aan te midden van de Gemeente van de verlostten (vgl. Ps. 22:23; Hebr. 2:12; 10:19-22; 13:15-16).

Merkwaardig is de toevoeging: 'u die nacht aan nacht in het huis van de HERE staat' (Ps. 134:1b). Het is nu nog nacht in deze wereld waarin wij leven, die de Heer Jezus heeft verworpen. Maar in Gods heiligdom is het licht; daar brandt het licht van de gouden kandelaar. In het huis van God, de Gemeente van de levende God, is het licht omdat de Heilige Geest daar woont en werkt. God wordt daar gediend en geëerd door het volk dat Hij Zich ten eigendom heeft verworven. Daar is het licht, terwijl de wereld nog in het duister is gehuld.

In het heiligdom beseft men dat de nieuwe morgen spoedig zal aanbreken en dat Christus zal verschijnen als de Zon van de gerechtigheid. Dan zal Hij namens God de Allerhoogste regeren over hemel en aarde, en zal de zegen zich vanuit Sion uitbreiden tot het einde der aarde (Ps. 134:3). Wat een voorrecht is het om nu deze eredienst voor God te hebben in het hemelse *heiligdom*, terwijl het nog *nacht* is in de wereld! Aanbidding is het hoogste voorrecht dat wij kennen. Wij waren zondaars, die uit de diepten tot God riepen. Maar Hij heeft ons tot aanbidders gemaakt, die Hem mogen prijzen in de hoogten van het heiligdom. Laten wij dat niet vergeten en Hem steeds de eer brengen die Hem toekomt!

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '... *groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus*' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<http://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma *AcrobatReader®* (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<http://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of veeleenvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl